

Arrest

nr. 111 249 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die loco verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2012 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 22 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 18 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 18 april 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

onvoldoende bewijzen duurzame relatie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- foto's waarvan geen datum kan afgelezen worden: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

- verklaringen door derden: aangezien deze verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende doet ter terechtzitting afstand van haar in de nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op, “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel”.

Na weergave van de motivering van de bestreden beslissing betoogt verzoekster als volgt:

“Deze motivering kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing immers niet schragen, en verzoekster kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

De verklaringen van derden kunnen immers wél beschouwd worden als een afdoende bewijs van het feit dat het koppel een relatie heeft. Het loutere feit dat de verklaring van derden verklaringen op eer betreffen, doet geen afbreuk aan de bewijswaarde. Er wordt derhalve door verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom de verklaringen door derden niet aanvaard worden. Bovendien handelde verwerende partij onzorgvuldig. Verwerende partij stelde dat de verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit is echter niet het geval: de verklaringen bevatten de contactgegevens van de personen die ze hebben afgelegd, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de getuigen om de verklaringen te verifiëren. Verwerende partij liet dit echter na, en wees de aanvraag van verzoekster af zonder de moeite te nemen om een degelijk onderzoek te voeren. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

De verklaringen moesten ook in combinatie worden gezien met de foto's die verzoekster neerlegde. De foto's bewijzen de relatie, de verklaringen door derden zijn dan weer een bewijs dat hun relatie al geruime tijd duurt. Verwerende partij had dus beiden moeten combineren en geen motivering moeten voorzien van elk bewijs apart. Door dit niet te doen, handelde verwerende partij nogmaals onzorgvuldig.

Bovendien haalt verzoekster ook aan dat verwerende partij geen rekening hield met alle elementen van het dossier. Verzoekster deed een aanvraag bij de gemeente op 30 maart 2012. Ze woonde op dat moment bij haar partner aangezien ze dit adres ook opgaf bij haar aanvraag, namelijk [...] te 2600 Berchem (zie stuk nr 2). Dit is het adres van haar partner, wat duidelijk blij let uit de huurovereenkomst

die verzoekster eveneens neerlegde bij haar aanvraag (zie stuk nr. 3). Verwerende partij wist dus dat ze minstens sinds 30 maart 2012 op dit adres samenwoonde. Dit blijkt duidelijk uit de post die verwerende partij naar verzoekende partij stuurde (zie stuk nr. 4 en 5). Verwerende partij heeft met deze langdurige samenwoning geen rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing. Hierdoor schond verwerende partij wederom het zorgvuldigheidsplicht. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij negeerde dit element van samenwoning echter volkomen. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Verzoeker verschaftte bijgevolg voldoende bewijzen, waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een Belg.

Tot slot werd ook het redelijkheidsbeginsel geschonden, doordat de bestreden beslissing de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Zoals hiervoor werd aangetoond, besloot verwerende partij immers op onredelijke wijze dat verzoeksters' duurzame en stabiele relatie met de heer [W.B.] onwaarschijnlijk is.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden".

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin ze opwerpt dat ze niet akkoord kan gaan met de opgegeven motivering zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner van een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
(...)"

Deze voorwaarden zijn op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op partners van een Belgische onderdaan.

3.4. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheids-toetsing uit te oefenen.

3.5. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze het niet eens is met de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de door haar overgelegde verklaringen van derden. Verwerende partij stelt dienaangaande in de bestreden beslissing *"verklaringen door derden: aangezien deze verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de relatie"*. Hieruit blijkt dus dat verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift wel degelijk motiveert waarom de neergelegde verklaringen door derden niet kunnen worden aanvaard.

3.6. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van vornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien verzoekster aannemelijk maakt dat de beoordeling van verweerder iedere redelijkheid mist.

3.7. Verzoekster betwist niet dat de overgelegde verklaringen door derden verklaringen op eer betreffen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de betrokken verklaringen op zich niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De neergelegde verklaringen op eer bevatten blijkens het administratief dossier immers niet meer dan korte mededelingen van zelfstandigen waarbij verklaard wordt dat verzoekster en haar partner *"al reeds een jaar vast cliënteel zijn van deze zaak"*, dat ze *"klanten zijn in mijn winkel sinds begin van 2012"*, dat ze *"hun gouden ringen bij ons hebben gekocht"* en dat ze samen *"een juweel hebben aangekocht"*.

3.8. Waar verzoekster opwerpt dat *"de verklaringen [...] de contactgegevens [bevatten] van de personen die ze hebben afgelegd, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de getuigen om de verklaringen te verifiëren"* herhaalt de Raad dat de bewijslast in deze bij verzoekster ligt en dat van de verwerende partij niet kan verwacht worden dat zij de leemtes in verzoeksters bewijsvoering opvult.

3.9. Verzoeksters overtuiging dat de neergelegde verklaringen van derden wel nuttig en pertinent zijn, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is.

3.10. Voor wat betreft de door verzoekster neergelegde foto's stelt de bestreden beslissing: *"foto's waarvan geen datum kan afgelezen worden: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze*

foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie." Verzoekster betwist deze beoordeling niet, die steun vindt in het administratief dossier waarin zich de betrokken foto's bevinden. De Raad ziet niet in hoe foto's zonder datum en bondige verklaringen van zelfstandigen over de aankoop van diverse goederen gezamenlijk kunnen aantonen dat verzoekster en haar partner *"elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen"*. Verzoekster is van oordeel dat *"De foto's bewijzen de relatie, de verklaringen door derden zijn dan weer een bewijs dat hun relatie al geruime tijd duurt"*, maar verzoekster kan de stukken niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen namelijk dat ze bepaalde goederen hebben aangeschaft bij zelfstandigen en dat ze samen afgebeeld staan op foto's die op niet nader bepaalde datum werden getrokken. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om geen motivering te voorzien voor beide bewijstukken, samen genomen.

3.11. Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat verwerende partij geen rekening hield met het feit dat ze minstens sedert 30 maart 2012 samenwoont met haar partner op hetzelfde adres en in dit verband overtuigingsstukken toevoegt aan haar verzoekschrift dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de beslissing trof. De Raad ziet bijkomend ook niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek, aangezien de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart dateert van 22 oktober 2012 en een mogelijke samenwoning vanaf 30 maart 2012 niet kan aantonen dat dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen voorafgaande aan de aanvraag.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA